

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Proprietatea și organul oficial al Asoc. instit. financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu.

Inscris sub Nr. 22/1938 la Tribunalul Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacția și administrația: Sibiu, Strada Visarion Roman Nr. 1-3

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci, cooperative și întreprinderi Lei 1500—; pt. particulari Lei 800—; pentru funcționarii publici și particulari Lei 500—. În străinătate Lei 2000—. Taxa pentru inserțiunile: de fiecare cm. Lei 20—

Fondator: Dr. CORNEL DIACONOVICH.

Redactor responsabil: Dr. Mihai Velicu

Sumarul:

* * *: Misiunea noului guvern. — E. Vanou: Sindicatele muncitorești. — E. V.: Probleme actuale economice. — Mercator: Comerțul nostru exterior. — Cronica: Ministerul de finanțe. Vizita d-lui ministru al economiei naționale la Bursă. Tranză fărănească a „Imprumutului Reintegrării”. Măjorarea plafonului pentru emisiunea unor bonuri de tezaur. Consfătuirea în jurul constituirii Sindicatului Contabililor. Importante hotărâri ale comitetelor sindicale din Capitală. Dificultăți de schimb în Africa.

Misiunea noului guvern.

Declarațiile făcute presei de d-l președinte al Consiliului de miniștri general adjutant N. Rădescu.

În ziua de joi, 7 Decembrie a. c., orele 12, d-l general adjutant N. Rădescu, președintele Consiliului de miniștri a convocat la Președinția Consiliului pe reprezentanții tuturor ziarelor din Capitală, cărora le-a făcut următoarele declarații în legătură cu misiunea noului guvern prezdat de d sa. Redăm mai jos textul acestor declarații:

Rolul presei.

„Domnilor,

Sunt foarte bucuros că mă găsesc în mijlocul reprezentanților presei, printre care am numărați prieteni. Sunt de mult legat de presă. Vorbindu-vă în calitate în care mă găsesc, mă adresez dv. nu numai ca președinte al Consiliului, dar și ca un prieten, care dorește să păstreze raporturi cu dv. din cele mai strânse, socotind

că este în interesul țării ca presa să fie cât mai bine documentată, cât mai bine informată, chiar de acolo de unde se află izvorul adevărului.

Nu o să vă supărați însă dacă în rolul pe care înțeleg eu să-l îndeplinescă presă, vă voi spune care sunt gândurile mele — negreșit, nu este nimeni obligat să țină seama de ele — dar cred că va fi de folos dacă veți asculta dela unul mai bătrân unele învățăminte, care pot să fie folositoare presei.

Sunt partizan al libertății celei mai desăvârșite, dar fac rezerva ca această libertate să fie întrebunțată cu socoteală. Să nu se abuzeze de libertate. Să nu se caute, în mod intenționat uneori, să se denatureze anumite lucruri.

Să nu se pună ură și patimă în ceea ce dv. veți scrie, dv. care sunteți chemați să îndrumați opinia publică, căci marile masse dela dv. așteaptă să fie îndrumate. Să nu inveniați lucrurile cu neadevăruri, neadevăruri care pot fi dăunătoare chiar celor mai bine intenționați, denaturându-se astfel gândul nostru bun. Să nu mi-o luați în nume de rău: nu este vorba de o admonestare, ci este vorba de un sfat prietenesc, pe care eu îl dau presei.

Raporturile cu Rusia Sovietică.

În ce privește guvernarea mea, am venit la cârma Statului în împrejurări din cele mai tragice. Am acceptat însă povara grea pe care o tau asupra mea — de care tmi dau seama foarte bine — numai pentru că mă consider soldat al datoriei. Nu plec eu gândul că în mod sigur voiu izbuiți în acțiunile mele. Dar ori care ar fi

rezultatele, eu plec cu conștiința împăcată că mi-am pus în slujba Statului și a Țării toate puterile mele.

Ca punct cardinal al guvernării mele este hotărîrea pe care o am de a strînge la maximum raporturile între noi și vecina noastră puternică din răsărit, Rusia Sovietică. Fiindcă, domnilor, sunt om care privesc lucrurile în față și care îmi spun gândurile în mod brutal dacă este nevoie, numai ca să se știe ce este adevărat. Merg până acolo în a face mărturisirea că, în ce mă privește, consider că dacă cineva dintre conducătorii noștri n'ar adopta punctul acesta de vedere, pentru noi ar putea să însemneze aproape o sinucidere. Ne-am găsit la un moment dat aproape în situația de a fi șterși de pe hartă ca stat independent.

Am scăpat grație înțelepciunii și curajului tânărului nostru Rege, care pe cât este de tânăr pe atît este de înțelept și curajos. Ca să ajungem însă la o strîngere cât mai amicală a acestor raporturi trebuie să încercăm pe toate căile să răscumpărăm greșelile cari s'au făcut. Fără voia noastră, dar s'au făcut.

Și atunci, legînd chestiunea încercării de apropiere de aceea a creării mijloacelor necesare pentru îndeplinirea condițiilor Armistițiului, eu îmi fac un punct de onoare din a le aduce la îndeplinire fără șovăire și cu toată hotărîrea.

Se cere supramuncă.

Dar, ca să se poată îndeplini condițiile Armistițiului, se mai cere o condiție: muncă, muncă încordată; se cere chiar supramuncă.

Mă adresez, în primul rînd, de aci, lucrătorilor, pentru cari am cele mai bune intenții, ale căror griji le cunosc în amănunt și pe care socotesc că în bună parte voi reuși să le înlătur. Dar trebuie să și dea osteneala și ei să se ajute.

Dacă nu vor lucra în fabrici, ca albinele în roiul lor, ca furnicile în furnicar, noi nu vom putea face mare lucru. Plimbările lor pe străzi în momentul în care trebuie să lucreze în fabrici strică și lor, strică și țării.

Așa încît, din locul în care mă gădesc, le fac rugămîntea caldă să intre în rolul lor, să-și facă datoria lor, așa cum mi-o fac eu la vîrsta la care aveam dreptul la liniște, eu care mi-am făcut datoria în viață și care n'am ezitat să viu și acum să mi-o fac, chiar dacă aș ieși strivit, dacă aș ieși învins, din această încercare. Fără înțelegerea aceasta a situației, din partea lucrătorilor, greutățile noastre sunt aproape de neînving.

Restabilirea disciplinei și a ordinii.

În ce privește programul de lucru al guvernului, mi-am însușit programul pe care cele patru partide din guvernarea trecută l-au stabilit de comun acord. De altfel guvernarea mea nu este decît o continuare a celeilalte guvernări, în sensul că, în afară de două schimbări, întreg guvernul trecut face parte și din actualul cabinet.

Am spus că mi-am însușit în întregime programul. La acest program am adăugat însă câteva puncte, fără care n-aș fi convenit să accept președinția Consiliului.

„Am cerut să se restabilească în țară disciplina și ordinea, ordinea în toate locurile de muncă, ordinea în toată țara. Nu înțeleg să se mai vadă în fabrici ca lucrătorii, atunci când au o nemulțumire — pe care eu o înțeleg, căci poate să fie reală, dar care se poate satisface pe căi legale — să înlătore, din proprie inițiativă, ei singuri, conducerea, prin acte ca acelea la care s'au dat; o vom înlătura noi, când cererea lor va fi întemeiată și când vom vedea ca această conducere este vinovată.

„Deasemenea, nu înțeleg să se instaleze perfecți și primari tot prin intervenția acelor cari se consideră că au dreptul și se substituie autorității legale, înlocuind pe reprezentanții acestora cu oameni aleși de ei.

„Am cerut un Armistițiu în luptele dintre partide, în sistemul de acuzare împotriva membrilor guvernului, de presa aparținînd partidelor ce colaborează în guvern.

„Am mai cerut suprimarea tuturor gărzilor armate și am cerut luarea imediată de măsuri în vederea pregătirii alegerilor comunale.

Înțelesul libertății.

„Am vorbit despre ordine și disciplină.

„S'au interpretat aceste cuvinte în sensul că aceasta n'ar însemna decît o ducere din nou la tiranie.

„Domnilor, țîn să fac afirmația categorică: urăsc tirania, urăsc despotismul. Sunt partizan neînduplecat al libertății; dar, în ce privește libertatea fac o rezervă: libertatea nu înseamnă pentru unii totul și pentru alții nimic.

„Înțeleg libertatea deopotrivă pentru toți.

„S'a mers pînă acolo încît să mi se aducă învinuirea că sunt reacționar, că sunt dușmanul democrației, că sunt continuator eventual al guvernării antonescene, mie care nu fac de 15 ani decît să lupt cu cea mai îndârjită hotărîre împotriva tuturor încercărilor de dictatură.

Controlul știrilor.

„In esență, domnilor, acestea sunt lucrurile la care m'am gândit înainte de a veni la Președinția Consiliului. Vi le-am adus și la cunoștința d-voastră. Doresc de acum încolo să păstrez cu d-voastră contactul cel mai strâns. Sunt hotărât ca în scurtă vreme să găsesc mijloacele cele mai potrivite pentru ca în orice moment fiecare să-și poată trage informații despre toate lucrurile care se petrec în stat, fără ca să mai fie ca astăzi acest sistem informativ nenorocit, de a se da în diferitele zăire, în aceeași zi, informații deosebite, asupra aceleași chestiuni pe care apoi, a doua zi, gazetele respective să fie nevoite să le desmintă.

„N'are nimic de câștigat presa dacă unii din slujitorii ei, câte odată din exces de zel numai, depășesc măsura publicând cu un moment mai de vreme informații necontrolate. Fac apel la d-vo. — și vă rog să faceți să se audă glasul meu cât mai departe în presă, — că în interesul prestigiului ei și în interesul prestigiului Statului, este nevoie ca așa cum s-a scris în presa noastră, într-o parte din presa noastră, să nu se mai scrie. Se abuzează. Sunt lucruri cari mărturisesc, că pe mine ca Român mă fac adeseori să fiu îndurerat și să zic că este o fericire că limba noastră nu este atât de cunoscută peste hotare, ca să dea posibilitatea să se cunoască lucruri ca acela cari s'au scris uneori.

„Imi exprim încă odată dorința ca în viitor să păstrăm cele mai strânse raporturi și vă rog să conați pe mine ca pe un adevărat prieten“.

(Universul).

Sindicatul muncitorești.

Evoluția mai nouă socială prin care trece țara, a introdus și la noi instituția numită *sindicat*.

Sindicatul sunt asociațiuni muncitorești și scopul lor este reprezentarea intereselor economice și sociale a muncitorilor față de antreprenori, respective patroni. După cum arată această definiție, ele sunt manifestațiuni ale vieții sociale și economice moderne, în special ale dezvoltării marii industrie din a doua jumătate a secolului al 19-lea. Rostul sindicatelor se poate deci înțelege, numai din rolul pe care îl are muncitorimea în sistemul social și economic, numit *capitalism*.

Caracteristica sistemului economic din sec. al 19-lea este *industrialismul modern* care necesită un consum enorm de puteri de lucru. *Principiul său* este libertatea de comunicație și de concurență pe baza proprietății individuale a mijloacelor de producție. *Supportul* acestui sistem economic este *individul*. Hotărârile și activitatea lui sunt determinate de șansele de câștig ce oferă concurența liberă.

În jocul liber al forțelor economice stau față în față pe bază formală de drept, antreprenorii (patronii) și muncitorii. Antreprenorii în calitate de posesori ai mijloacelor de producție, și muncitorii ca angajați. Aceștia sunt în sensul legii *persoane libere*. Ca factori economici sunt în acel sens liberi, că pot intra în mecanismul economiei fără vreă constrângere prealabilă exterioară. Sistemul clasic al economiei naționale a construit pe această bază *ficțiunea*, că muncitorii ca indivizi economici stau cu antreprenorii pe o bază absolut egală în privința libertății economice, posibilitățile de concurență și alte șanse economice.

Propagandiștii acestei ficțiuni însă nu iau în considerare, că ordinea economică modernă suferă de un mare cusur: anume că muncitorul, afară de drepturi formale ca om liber conform legii, e supus prin alte momente sociale la o distribuție neegală a proprietății și la o lipsă absolută de ingerință în privința folosirii mijloacelor de producție. Cunoașterea acestei situații a avut ca urmare prăbușirea completă a ficțiunii pe care se baza teoria economiei individualiste libere.

Al doilea moment social pe care teoria liberală l-a ignorat, este diviziunea factorilor economici în categoria care deține capitalurile și drepturile de a dispune asupra mijloacelor de producție, și aceia care nu posedă nici capitaluri și nici drepturi de a dispune. Aceasta este caracteristica economiei naționale capitaliste.

Aceasta este baza pe care s'a născut și dezvoltat clasa socială muncitorească a secolului al 19-lea. Ea cuprinde în sine pe acei indivizi cari nu sunt independenți economicște din motivul că sunt dependenți de antreprenori și neavând dreptul de a dispune asupra mijloacelor

de producție pentru a-și câștiga existența, sunt siliți la concursul antreprenorilor pentru a-și pune în valoare puterea lor de muncă, singurul bun de care pot dispune și pe care îl pot valoriza.

Din situația aceasta puțin sigură a muncitorilor în cadrul economiei, s'a dezvoltat ideea unei asocieri pe care noi o numim „*sindical*” și care are de scop salvagardarea intereselor economice ale muncitorilor, în special față de antreprenori resp. patroni. Înainte de toate, necesitatea de a crea o situație mai favorabilă pe piața mânei de lucru, față de care singuraticul muncitor e nepuținios, a dus la concluzia, că aceasta se poate atinge numai prin o asistență mutuală a muncitorimei.

Începuturile sindicatelor le găsim în Anglia. Aici au fost așa numite „*coalitii*” încă din secolul al 18-lea, concomitent cu dezvoltarea industriei. Aceste „*coalitii*” muncitorești însă nu aveau caracter regnicolar, ci erau organizații numai locale, pentru atingerea unui scop momentan. În curând însă mișcarea luă proporții mai ample, așa că la insistența patronilor guvernul a interzis funcționarea lor. Dar mișcarea începută nu s'a mai putut definitiv opri: ea a continuat mai departe cu propagandă, până ce în a. 1825 guvernul a fost silit să revoace unele restricții prea apăsătoare. În curând muncitorimea, sub regim mai liberal, s'a organizat în acele asociațiuni numite „*Trade Union*”-uri, cari mai târziu au devenit modele de organizare pentru toată lumea civilizată. Începând de la mijlocul secolului al 19-lea, mișcarea aceasta ascendentă a avut de rezultat înființarea de asociațiuni muncitorești bine organizate și sever conduse. Aceste au luptat și lucrat în mod clarvăzător și cu considerare la situația economică și posibilitățile date, pentru o ameliorare a poziției economice și sociale ale muncitorimei, fără a-i amesteca în lupte politice. În felul acesta „*Trade Union*”-urile au ajuns foarte curând a fi apreciate atât de opinia publică cât și de parlament și aceasta poziție favorabilă a ușurat foarte mult ducerea la bun sfârșit a dezideratelor muncitorești.

Cătră sfârșitul secolului al 20-lea structura *Trade-Union*-urilor s'a modi-

ficat profund prin inundarea lor cu o masă mare de muncitori necalificați. Aceștia au introdus în curând o ideologie radicalistă în organizațiile muncitorești și din „*Trade-Union*”-uri, s'a format cu timpul *partidul politic „laburist”* care joacă în viața parlamentară engleză, un rol egal cu celelalte partide politice istorice.

În Germania începuturile mișcării muncitorești cad în decada a patra a sec. al 19-lea. Primele organizații au avut scopuri politico-sociale însă după revoluția din 1848 au dispărut pentru ca să reapară în altă formă în a. 1860 și următori. Abia atunci ajunge mișcarea muncitorească la adevărată valoare, ținuturile politice combinându-se cu organizațiile sindicale.

Aspectul normal al sindicatelor germane este *divizarea* lor după *profesiuni*. Aceste formează asociații locale cari la rândul lor intră în asociația regnicolară centrală. Organizația aceasta nu este absolut unitară, deoarece unele asociații trec uneori în domeniul altora. Cauza e, că sindicatele sunt în parte *organisme de exploatare iar nu de profesioni*. Astfel sunt sindicatele muncitorilor de fabrici, ale căilor ferate etc., în cari sunt cuprinse multe profesii. Tendința sindicatelor curat profesionale este, de a acapara muncitorimea în sensul unei apartenențe de clasă și de interese, deservind totdeauna în mod eficient și plasarea lor.

O instituție importantă în cadrul de organizare a sindicatelor germane este *cartelul sindicatelor* în care se centralizează asociațiile locale ale sindicatelor de același caracter pentru rezolvirea treburilor lor comune, cum ar fi consultațiuni juridice, statistică, învățământ etc. În localități mai mari s'au înființat pentru acest scop secretariate muncitorești. Organul de legătură dintre grupul local profesionist și grupul central este administrația regională (*Gauverwaltung*), iar cel dintre cartelul local și cartelul central este secretariatul districtual (*Bezirkssekretariat*).

Una dintre principalele probleme ale sindicatelor este reglementarea pieței mânei de lucru. Aceasta o poate îndeplini în primul loc prin organizarea repartiției mânei de lucru și a plasării

muncitorilor. Mai acordă și ajutoare de mutare și călătorie pentru muncitorii în afară de domiciliul lor. Prin aceasta s'a micșorat deja considerabil presiunea celor cari caută muncă. Afară de aceasta se pot boicota întreprinderile cari nu sunt dispuse a ținea cont de scumpete la măsurarea lefurilor.

Alt mijloc pentru micșorarea mizeriei șomerilor este acțiunea de ajutorare a lor. Prin aceasta se micșorează concurența pentru locurile de muncă și se mențin lefurile pentru aceia cari au deja un angajament.

Cu cât autoritățile publice suportă mai mult din sarcinile arătate mai sus, cu atât le rămâne sindicatelor forțe mai multe pentru rezolvirea problemei salarilor, problemă ce stă pe primul plan al realizărilor sindicatelor. În această relațiune este important că muncitorul sindicalist nu mai stă singuratic și nepuțincios în fața antreprenorului, ci ca grup bine organizat care la nevoie poate dispune și de mijloace de forță (sabotaj, grevă etc.). Posibilitatea unei asemenea atitudini, este dată prin adunarea de fonduri din cotizațiuni pentru cazul când de fapt muncitorii ar face uz de astfel de mijloace și încetând lucrul, nu ar mai primi salariu.

Sindicatul dă în chipul acesta prin solidarizare un sprijin valoros singuratecului solicitator de muncă, și exclude totdeauna concurența dintre tovarășii săi. Din situația aceasta se dezvoltă tot mai mult politica contractelor colective de muncă. În această fază se pune principiul, că acuma *nu muncitorul individual solicită un angajament* ci în locul lui *întră organizația sindicală ca partener față de antreprenor*. Natural, că aceasta numai atunci se poate impune, dacă și antreprenorii aderă principial la competența sindicatelor de a putea fixa prin tarife contractuale situația angajaților. Un alt pas care pune sindicatele muncitorești pe egală treaptă de forță cu *cartelele antreprenorilor*, este înființarea *tribunalelor de arbitraj*, prin cari ambele organizații sunt ținute a ajunge la un acord pașnic. Tribunalele aceste exclud grevele și sunt un factor primordial pentru menținerea ordinii sociale.

E VANCU.

Probleme actuale economice.

Vizitele miniștrilor noștri de resort la guvernatorul Băncii Naționale sunt comentate de marele public totdeauna cu mult interes, căci lumea așteaptă dela luminile conducătorilor economiei fără o îndrumare pentru ieșirea din greul impas economice în care ne aflăm. Situația financiarilor noștri, intradevăr, nu este ușoară, mai cu seamă că dela ei se așteaptă măsuri radicale pentru o evoluție în spre mai bine. Să nu trecem însă cu vederea un lucru: bunele intenții depind bineînțeles de sufletul omului, dar executarea lor pe teren depinde de o mulțime de factori, fie ei prietnici, fie ostili. O încadrare a factorilor prietnici merge ușor, dar cu factorii neprietnici, eventual chiar direct ostili, e o altă chestiune. În judecarea lor nu depindem numai de împrejurările pe cari le-am putea utiliza în mod independent conform trebuințelor, deoarece cad în sfera liberului nostru arbitriu, ci și de agenții străini de voința noastră cari și ei caută o îndeplinire conform punctului lor de vedere.

În această concepțiune, oricât de mare ar fi entuziasmul și capacitatea financiarilor noștri, inițiativelor lor este pusă o limită. Cum am zice popular: nici ei nu pot trece cu capul prin părete.

Bunăvoință pentru rezolvirea marilor probleme vedem că este, atât la Banca noastră de emisiune, cât și la ministerele respective. D-l Guvernator al Băncii Naționale a declarat în reperițele rânduri, că „banca înțelege să sprijine toate nevoile reale și justificate cari îi vor fi înfățișate atât de stat, cât și de economia națională privată”. Este o coincidență fericită, că în fruntea Ministerului de finanțe avem o persoană care e familiarizat cu metodele și persoanele dela Banca Națională, așa că unei colaborări netede nu i stă nimic în cale. La rândul său d-l Ministru de Finanțe este aderent, cum altfel nici nu se poate, al unui echilibru și stabilități monetare. Marele public poate fi deci liniștit că oamenii dela conducere sunt deplin edificați asupra situației și că vor face totul ce le stă în putere, pentru ameliorarea situației financiare-economice.

Sunt însă lucruri și situații pe cari conducătorii noștri nu le pot dirija, oricât ar fi de dorit pentru redresarea economiei noastre. Așa e în primul rând cu situația generală politică și economică internațională. Știm doară că statele de pe glob sunt avizate la o colaborare mutuală în domeniul economic, pentru ca să ajungem la rezultate practice și desfășurate. Ori, lumea este despărțită azi în două tabere ostile, cu mentalitate diferită și concepții diametral opuse ce privește

organizarea internă a unui stat și organizarea unei colaborări externe, mondiale. Planurile pentru o organizație de după războiu există în ambele tabere, și conferințele convocate în acest scop sunt dovada cea mai bună că se plănuiesc lucruri serioase. Dar și în această privință sunt de făcut unele rezerve. Bunăoară cine mai crede azi în realizările unei Noui Europe pe plan nazist? Azi planurile acele ni se par aproape ridicole, și totuși numai înainte cu un an și jumătate, cu ce poze serioase se anunțau dela Berlin întregii lumi.

Dar să privim la tabăra cetalaltă.

Era un timp, firește că înainte de războiu, când Europa privea cu învidie peste mări, la prosperitatea ce se dezvoltă în Anglia și Statele Unite. Valuta lor, pe bază de aur, părea nealterabilă și rezistentă la toate furtunile economice. Războiul le-a sărăcit și pe ele, și treptat-treptat au trebuit să cedeze presiunii unor influințe de devalorizare care s'a dovedit a fi generală în toată lumea. Numai Germania se lăuda cu valuta sa nesdruncinată și cu stabilitatea prețurilor. Acum vedem ce era la baza acestei minuni: Câtă vreme economia națională germană putea suge după plac din averea popoarelor subjugate, stabilitatea prețurilor mergea de minune, în schimb datorile către străinătate și livrările impuse ei pe un preț stabilit numai în favorul Germaniei, luau proporții tot mai mari. Adevărat că sistemul funcționa foarte ordonat și exact: aveam aproape de toate, deși multe din ele numai în formă de surrogate, însă prețurile se urcau tot mereu. Vorba aceea: Neamțul nu-și face nimic dar nu te lasă să trăiești. Marca însă rămânea neclintită.

Cozul acesta ne dovedește că mitrajul valutei germane stabile se baza numai pe forță, nu pe baza unor temelii reale. Era menajarea unei economii cu prețul ruinei altor economii.

Ei bine, pot oamenii noștri finanțarii dela conducere presta astfel de lucruri? Evident că este o imposibilitate. Națiuni puternice cu relații mondiale, nu pot nici ele împledeca devalorizarea banului care este egal cu urcarea prețurilor. Aminteam mai sus interdependența statelor în sensul căreia orbita lor economică suferă modificări din cauza vecinătății altor mase economice care se atrag și se resping după împrejurări fortuite. Față de realitățile aceste noi suntem neputincioși. Prin aceasta nu afirmăm că nu există mijloace de atenuare a răului. Doar măsurile cele mai recente ale guvernului au acest scop. Indrumarea numerarului de pe piață în favorul tezaurului — în forma unui împrumut intern; — o soluționare a salarizării funcționarilor publici concomitent cu aceea a funcționa-

rilor particulari; modificările impozitelor etc., sunt tot atâtea probleme vaste care servesc aceluiași scop: ameliorarea situației economice. Se vorbește de „normalizare“. Suntem încă departe de aceasta. Normalizarea economică presupune o normalizare în toate sectoarele vieții de stat. Cine poate azi afirma că ne-am apropiat de „normalizare“ în acest sens? Navigăm pe o mare agitată, cu o corabie avariată; echipajul însă își face datoria pentru salvarea ei. Să fim cu încredere.

E. V.

Comerțul nostru exterior.

La Bretton—Woods s'au fixat anumite principii, în afară de chestiunea monetară, și pentru o refacere a comerțului mondial.

Dacă în timpuri normale s'a constatat o interdependență a statelor cu privire la situația lor economică, cu atât va fi interdependența aceasta mai mare după războiu. Va veni odată și pacea și cu ea reluarea legăturilor economice chiar și cu state din hemisfera antipodală noastră. Chiar aceasta a fost scopul conferinței din Bretton—Woods, căci s'a constatat, că niciun stat nu poate aștepta să se redreseze numai din propriile sale puteri. Aceasta ar cere un timp prea lung. Pentru a ajunge la un rezultat, trebuie să rupem cu multe tradiții și prejudeci de până acum. Vor trebui desființate o mulțime de legi din toate statele, care până acum au clădit sistemul lor economic pe propria îndestulare, în vederea unei agresiuni a vreunui vecin. În viitor agresiuni de aceste vor fi excluse, și în consecință izolarea nu va mai avea niciun rost. Granturile valutare și vamale vor fi desființate, sau reduse la proporții care să nu stânjenească raporturi ușoare internaționale.

Ori unde privim în lume, toate popoarele doresc o ieșire din împasul în care l-a împins războiul. Nu există în această privință deosebire între popoare mari și popoare mici. Se așteaptă numai sfârșitul războiului care nu mai poate fi departe. Știrile sosite din Germania ne spun că populația civilă suferă enorm de mult de mizeriile alimentare. Foamea subminează moralul și rezistența nu mai poate dura mult.

Ce privește țara noastră, suferă și ea, încă poate mai mult ca alte țări beligerante, de lipsa mijloacelor de existență, de materiile prime, de lipsa mijloacelor tehnice pentru refacerea fabricilor și începerea unei recăldiri economice. Cele mai multe din trebuințele aceste le putem

acoperi numai din străinătate. Țara noastră poate produce în urma climatului său și pământului fertil o mulțime de articole, așa că pentru import ar fi numai utilajul de pornire a producției. Datorită războiului, unele produse care mai înainte se importau, cum era bumbacul și orezul, au luat la noi o cultură considerabilă. După cercetările de aclimatizare vom putea nu peste mult cultiva specimene de migdale, smochine și chiar cafea, în țara noastră.

Nu știm cum se vor desfășura în viitor relațiile comerciale cu Italia și Germania care atâtă absorbau partea cea mai mare a produselor noastre agricole și petrolifere. Rusia și-a dezvoltat în ultimele decenii foarte mult industria mecanică, mai cu seamă în domeniul agriculturii, așa că de acolo am putea importa mașini agricole de care avem mare nevoie. Distanțele ce ne despart de Anglia și Statele Unite, vor înfrunța probabil foarte mult cheltuielile de transport și prin aceeași prețurile mărfurilor. Cu toate acestea credem că o reluare cât mai grabnică a importului, ar avea urmările cele mai fertile pentru o normalizare a prețurilor. Unii susțin chiar, că numai transportul e vina scumpetii.

Anglia, dar în special Statele Unite, au prezăcut de mult criza care va veni peste țările Europei și în diferite conferințe internaționale au hotărât o acțiune cât mai grabnică de ajutorare, mai cu seamă în sectorul alimentar. Dacă considerăm secătura întregii Europe de cele mai elementare mijloace de existență, ajutorarea aceasta va trebui să fie de proporții uriașe. Credem că abia ar fi suficient întregul excedent de cereale a țărilor exportatoare americane, cum ar fi Statele Unite, Canada și Argentina. Flota care ar trebui să aducă în Europa această cantitate, ar fi cea mai mare pe care a văzut o vreme odată lumea. Ori, azi flota aceasta este ocupată cu transportul de soldați, alimente, muniții, echipament și mașini de război. Ar trebui deci, să nu așteptăm până ce pacea mondială se va semna la masa verde, ci în măsura în care se eliberează țările de sub jugul Germaniei, să se procedeze imediat la aprovizionarea lor. Concomitent cu aceasta ar trebui ajutată și redresarea propriei lor producții. Semnele nu arată o grabnică rezolvare a acestei probleme. Tulburările din unele țări eliberate și transportul continuu de soldați în altele, ne impun și mai departe grele jertfe și o atitudine de așteptare.

MERCATOR.

CRONICA.

Ministerul de finanțe a încunoștințat administrațiile financiare, că apelurile împotriva raportărilor impunerilor pe 1944/45 stabilite comerțanților și industriașilor, și micilor proprietari, pot modifica numai veniturile raportate, nu și impozitele care se aplică majorate conform legii.

Vizita d-lui ministru al economiei naționale la Bursă. D-l Dr. Aurel Leucuța, ministrul economiei naționale, a luat ieri parte în corbelul Bursei, la operațiunile de bursă. Actul a fost solutat de d-l Achile Șaraga, sindicul Bursei, care în numele membrilor corporațiunii, a mulțumit d-lui ministru pentru cinstea ce a făcut venind să ia parte la stăgările operațiunilor de bursă, rugându-l totodată să binevoiască a examina chestiunile care interesează mișcarea acțiunilor în bursă și să acorde sprijinul necesar acestei instituții, care este regulatorul pieței economice a Statului.

D-l ministru Dr. A. Leucuța a făgăduit tot sprijinul și a asigurat pe membrii corporațiunii Bursei, de toată sollicitudinea d-sale în acest scop.

Tranșa țărănească a „Imprumutului Reîntregirii”. Ministerul finanțelor a decis următoarele:

Comisiunea de tragere la sorți a titlurilor „Imprumutului Reîntregirii”, prevăzută de regulamentul mecanismului operațiunilor de amortizarea rentelor emise de stat, se completează pentru Tranșa țărănească, ce va avea loc între 14-23 Decembrie 1944, cu d-nii:

Gheorghe Peneș, director, ca membru și Vasile Golea, ca secretar, ambii reprezentanți ai Casei de finanțe și amortizare”.

Majorarea plafonului pentru emisiunea unor bonuri de tezaur. S'a autorizat majorarea plafonului stabilit pentru emisiunea bonurilor de tezaur speciale, pentru plata furnizorilor regiilor autonome C. F. R., de la 5 miliarde Lei la 10 miliarde Lei.

De asemenea, s'a autorizat lichidarea la scadență, prin preschimbarea unei părți din aceste bonuri, pentru suma de Lei 6 miliarde, cu bonuri de tezaur noi, care se vor emite în acest scop.

Consfătuirea în jurul constituirii Sindicatului Contabililor. Duminică dimineața a

avut loc la Camera de comerț o consfătuire a contabililor de toate categoriile pentru constituirea Sindicatului Contabililor.

Și-au dat adevăzuna reprezentanții următoarelor organizațiuni de contabili: Asociația contabililor publici; Asociația contabililor experți; Asociația contabililor autorizați din România; Asociația absolvenților școalelor superioare de comerț; Contabilii cooperatori, etc.

D-l G. Mitol, prezidând consfătuirea, a arătat scopul Sindicatului care le încadrează în ideologia și principiile organizării sindicale propunându-și să activeze la ridicarea profesională, materială și morală a tuturor contabililor.

D-l Jean Botez, președintele Asociației contabililor autorizați, se alătură luptei sindicale, prin integrarea la Uniunea sindicatelor, însă în mod distinct, deoarece profesioniștii contabili reprezintă o cifră importantă.

D-l Căsar Rășcanu, vicepreședintele Asociației contabililor publici, îmbrățișază cu căldură ideea constituirii Sindicatului, care trebuie să fie instrumentul dinamic prin care să se poată realiza programul de revendicări al tuturor categoriilor de contabili. Aduce adevăzuna Asociației contabililor publici și urează deplin succes comitetului de inițiativă.

D-ii profesor Popescu-Severin, vicepreședintele Asociației contabililor experți; Negrescu din partea absolvenților școalelor superioare de comerț și Ionescu din partea contabililor cooperatori, aduc adevăzuna colegilor lor la constituirea Sindicatului.

Au mai luat cuvântul d-ii: Tenescu, Halmsohn, Kellerman, S. Felix și Gropeanu. S'a dat citire proiectului de statute, care a fost aprobat.

În ziua de 17 Decembrie a. e., s'a procedat la alegerea Consiliului prin vot secret, în sala de ședințe a Camerei de Comerț.

Importante hotăriri ale comitetelor sindicale din Capitală. La sedința Camerei de muncă a avut loc o ședință a tuturor comitetelor sindicale din Capitală, sub președinția d-lui Gh. Apostol, delegatul comitetului centrale sindicale.

S'a hotărât convocarea, pentru zilele de 31 Decembrie c.—5 Ianuarie 1945, a tuturor comitetelor sindicatelor pentru formarea uniunilor sindicale, în vederea alcătuirii, în zilele de 6 și 7 Ianuarie 1945, a Confederației Generale a Muncii (C. G. M.).

Apoi s'a stabilit punctul de vedere al sindicatelor față de elementul patronal în genere, care nu este acela al sechestrării sau îndepărtării lui, ci al dorinței unei colaborări; personalul conducător și administrativ să fie însă format din elemente sincere democratice, lucru la care se va ajunge prin epurare.

S'a mai stabilit care trebuie să fie atitudinea sindicatelor față de urcarea nemăsurată a prețurilor și a speculii, sindicatele urmând să lupte prin participarea reprezentanților lor în comitetele cetățenești. Se va pune baza unei mari cooperative, care se va numi „Victoria” și care, prin filiale nenumărate, lucrând pe lângă fiecare întreprindere mare, sau grupuri de întreprinderi mici, să pună la dispoziția salariaților consumatori produsele necesare, direct de la producători, prin îndepărtarea oricărui mijlocilor. Muncitorii, pe baza unui avans, achitat în rate prin rețineri din salariu, vor ajuta la crearea cooperativei.

În același ordine de idei s'a schițat apoi problema naționalizării băncilor și a industriei producătoare de materiale de primă necesitate și de mare consum.

Difficultăți de schimb în Africa. D. L. Cameron, în cartea sa „De-a curmezisul Africii” scrie: Trebuia să am niște luntre pentru a traversa lacul Tanganica. Mi s'a promis două luntre, însă proprietarii erau călătoriți. Am cerut deci o luntre de la un anumit Side Ibn Habid. Side vota în schimb prețul în fildes, ceea ce eu nu posedam. Am auzit însă că Mohamed ben Sahib, bogatul Arab, posedea fildes și are nevoie de articole de bumbac. Cum eu nu aveam bumbac, faptul acesta nu-mi era de folos. Întâmplător aflat că un anumit Mohamed Ibn Garib posedea bumbac și are nevoie de sârmă. Spre fetețirea mea, aveam sârmă suficientă, căci mă aprovizionasem temeinic pentru expedițiile mele. Prin urmare l-am predat lui Mohamed Ibn Garib cantitatea corespunzătoare de sârmă după care el predă lui Mohamed ben Sahib bumbacul. Acesta îl dă la rândul său fildesul lui Side Ibn Habid, care îmi permite în urma urmelor de a lua în posesune luntrele.

Ce simplă ar fi fost această tranzacție dacă și în Africa Centrală ar fi introdus schimbul de mărfuri pe bani, după principiul: vânzare pentru a putea reține mijlocul de schimb până la momentul când vrem să cumpărăm ceva.